

naar de kunde have stemt for at sikre det, de ønskede. Maa jeg spørge: Er det det ærede Medlems Opfattelse af lige Vilkaar? Jeg hørte det ærede Medlem i Aftes holde en Tale til Regeringen, hvor han sagde: Vi forlanger lige Vilkaar, vi vil ikke underkaste os blindt. Er det ikke det, de forlanger af os nu? Det ærede Medlem, som i Aftes med Rette krævede lige Vilkaar, krævede at være fri for Underkastelse under andres Villie, kommer nu og siger til os: I kunde have underkastet jer. I kunde jo have svigtet jert eget Forslag og stemt for vort. Er det lige Vilkaar? Er det det, det ærede Medlem forlanger sig selv fritaget for, og som han haanligt tilbyder os andre? Jeg takker det ærede Medlem for denne Oplysning.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har været saa elskværdig ogsaa at give sit Besyv med i Laget, og vi har faaet at vide af ham, at han og hans Parti ikke agter at deltage i en saadan Teaterforestilling som denne her. Det er da heldigt, at det ærede Medlems Parti endelig en Gang er kommet til en smuk Moral. I mange Tider har de savnet den ganske. Men jeg forstaa, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard villigt har lært alle de Slagord, der rettedes mod hans Parti, ikke mindst i Perioden fra 1920 til 1924. De mange Dagsordener den Gang, ogsaa fra radikal Side, og Dagsordener ved andre Lejligheder — altsaa Teaterforestillinger efter det ærede Medlems Sprogbrug — er jo ikke ukendt for det radikale Venstre, og de mødtes af Slagordet om Forestillinger, Sommerløjer og andre nedsettende Ytringer. Og nu hører vi det ærede Medlem Hr. Dahlgaard komme frem og gentage Venstres gamle Slagord. Saa dybt er det ærede Medlem sunket.

Og hvad er det saa for meningsløs Tale dette, at det skulde være forkasteligt at stille Forslag til en Dagsorden, at det skulde være en tarvelig Forestilling, at Medlemmer af Rigsdagen stiller et Forslag, hvis Hensigt det er at fælde et Ministerium, som man er Modstander af? Det er det Middel, som Forfatningen anviser os. Det er det Middel, som det er vor parlamentariske Ret at benytte, som anvises ved selve den Form, der nu en Gang er gældende for det forfatningsmæssige Liv her i Landet. Alle har brugt det før vi. De Radikale, Venstre, Højre — alle har brugt det Middel. Da var det ikke nogen tarvelig Forestilling. Men nu, da det virker generende for det ærede Medlem, da han er kommet i Klemme, da det skal aabenbares for Verden, hvem det ærede Medlem er i Selskab med, saa bliver det til

en Teaterforestilling at benytte det forfatningsmæssige Middel for at komme en Regering til Livs.

Jeg maa sige: vi agter at benytte dette Middel, saa længe vi er Medlemmer af Rigsdagen, saa ofte det passer os, uden Hensyn til, hvilke Udtryk det ærede Medlem Hr. Dahlgaard vil fæste paa vor Optræden. Vi giver nemlig ikke de Vaaben fra os, som nu en Gang er levnet os, vi har det ikke saaledes som det konservative Parti, der har underkastet sig, der har erklæret: Slige Vaaben vil vi ikke benytte, vi er pæne Folk, vi vil ikke styrte en Regering; vi kan sige nogle haarde Ord til den i Debatten og nogle haarde Ord til den i vor Betænkning, men naar vi skal skride til Handling, saa lægger vi Vaabnene ned og sætter os roligt og afventer Begivenhedernes Gang. Nej, saa ædle er vi ikke, det maa jeg tilstaa. Vi giver ikke Vaabnene fra os — der er saamænd ikke saa mange levnet os —, og vi lader os ikke skræmme, naar den højtærede Statsminister kommer op og rynker Panden, end ikke, naar han taler om Sommerløjer. Vi bøjer os ikke ydmygt, som det konservative Parti gør og gaar betyngede gennem Verden med den tunge Byrde, som dette Regeringssamarbejde utvivlsomt maa være.

Jeg kan bortset fra den Realitet, som det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ret i ligger bag det, der nu skal afgøres, egentlig kun være tilfreds med den Klaring, som vi har fremkaldt i Situationen. Vi faar nu ved Afstemningen, saa vidt jeg kan skønne efter Ordførernes Udtalelser, etableret den brede, borgerlige Front. Vi faar den højtærede Handelsministers Ønske opfyldt allerede i Dag. Vi faar at se Venstre, Radikale og Konservative paa Rad samlende sig om Regeringen, om Høvdingen og det Tilhæng, der er med ham.

I et Par Uger har det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og hans Meningsfæller og hans Presse skildret os Socialdemokrater som et Parti, der var langt nede i Fornedrelse, et Parti, som det var gaaet svært ilde, for nu mødte vi frem her med de Konservative under Armen, nu mødte vi her med de Konservative som vore allierede, og tænkt, skrev „Politiken“, Socialdemokraterne maa jo være beredt til at støtte en konservativ Regering. Alt dette forfærdelige blev skildret i 14 Dage, men saa var Glæden ogsaa forbi. Nu er det forbi med at skrive den Slags Krøniker i den radikale Presse, nu maa man finde sig i, at det sande Billede sættes i Avisen, det Billede, der viser den